

σκιάν τοῦ χαρμεῖου, καὶ τὰς πρῶτας τέρψεις τοῦ ἔρωτος ἀνέμενον μετ' ὑπομονητικῆς ἀδηνονίας καὶ συγκινήσεως. Αἱ μυστικαὶ μου ἐπιθυμίαι εἰσῆκουσθησαν. Ἐγκατέλιπεν ὁ Γιρένης τὰς αἱματηρὰς μάχας, ὅπως εἰς τὴν ἡδονὴν παραδοθῇ· ἔπαυσε τὰς τρομερὰς του ἐκστρατείας, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ δώματα τοῦ χαρμεῖου. Ἐπακουσάσθημεν ἀπασαὶ ἐνώπιον τοῦ δεσπότου μας μετὰ παλμοῦ ἀβεβαιοῦς ἐλπίδος. Ἐκεῖνος ἐπ' ἐμοῦ ἔτεινε τὸ βλέμμα ἡρεμον καὶ γαλήνιον... Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπελαύμεν ἐντελοῦς καὶ διηνεκοῦς εὐτυχίας, καὶ οὔτε ἡ συκοφαντία, οὔτε ἡ ὑπόνοια, οὔτε ἡ σκληρὰ ζηλοτυπία, οὔτε ἡ ἀπογοήτευσις τὴν ἔνωσίν μου διέκοπτον. Ἀλλὰ σὺ ἐφάνης, ὦ Μαρία! . . . καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ψυχὴ του μελετᾷ ἀσεβὲς σχέδιον... Ὁ Γιρένης βουλευέται νὰ μὲ προδώσῃ, νὰ κλείσῃ τὸ οὖς πρὸς τοὺς λόγους μου· οἱ στεναγμοὶ μου τὸν παρενοχλοῦσι, δὲν με ἀξιοῖ πλέον τῆς προσοχῆς του, οὐδὲ τῆς φιλικῆς του συντροφίας. Δὲν εἶται συνεγὸς τῆς ἀπιστίας του· δὲν τὸ ἀγνοῶ· ὅθεν ἀκουσόν με... εἰμαι ὡραία· μόνη σὺ καθ' ὅλον τὸ χαρμεῖον δύνασαι ν' ἀμιλλᾷσαι πρὸς ἐμέ· ἀλλ' ἐγεννήθη εἰς τὰ πάθη, ἐν ᾧ σὺ δὲν δύνασαι ν' ἀγαπήσῃς, ὡς ἐγὼ ἀγαπῶ· διατί λοιπόν, ὦ ψυχρὰ παρθένη, βραχνίζεις ἀσθενῆ καρδίαν; Μὴ μοῦ διαφιλονικεῖς τὸν Γιρένην· εἶναι ἰδικός μου· αἱ θωπεῖαί του ὡς φλοῖ με θερμαίνουσιν· συνεδέθη μετ' ἐμοῦ δι' ὅρκου ἐπιστήμου· πρὸ πολλοῦ χρόνου ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ μίαν εἶχομεν βουλὴν καὶ μίαν γνώμην. Μὲ φρονεῖ ἡ ἀπιστία του... Κλαίω!... Γονυπετῶ ἐνώπιόν σου. Σὲ ἱκετεύω, μὴ τολμῶσα νὰ σε ἐπικρίνω... ἅ, ἀπόδος μοι τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην· ἀπόδος μοι τὸν Γιρένην, ὅποιος ἦτο πρῶτον... Μὴ ἀντιτείνης λέξιν... Εἶναι ἰδικός μου· παραφέρεται διὰ σέ... ἀπώθησε, ἀπομάκρυνον αὐτὸν διὰ περιφρονήσεως, δι' ἱκεσιῶν, διὰ δακρύων... δι' οἰουδήποτε τρόπου καὶ ἂν θέλῃς· ὀρκίσθητί μοι... ἂν καὶ ἤδη λατρεύω τὸ Κοράνιον, ἐμεγάλωσα εἰς τὴν πίστιν σου, ἥτις ἦτο πίστις τῆς μητρὸς μου... Ὁρκίσθητέ μοι εἰς τὸν Θεόν σου ὅτι θὰ συμφιλιώσῃς τὴν Ζαρέμαν μετὸν Γιρένην... Ἀλλὰ πρόσεξον... ἂν ἦναι ἀνάγκη!... ἐνθυμήσου ὅτι ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Κουκάσου καὶ γινώσκω τὴν χρῆσιν τοῦ ἐγχειριδίου».

Εἶπε καὶ ἐξηφανίσθη. Ἡ ἡγεμονίς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἡ ἀθῶα κόρη ἤδη πρῶτον ἀκούει τὴν διάλεκτον τῶν ταραχῶδων παθῶν, τὴν ἀκούει μετὰ σεβασμοῦ καὶ τρόμου. — Ποῖα δάκρυα, ποῖαι ἱκεσίαι θὰ ἰσχύσωσι νὰ τὴν ἐξαγάγῃσι τῆς αἰσχύνης; Ποῖα τύχη τὴν ἐπαπειλεῖ; Θὰ διέλθῃ τὰς ἡμέρας τῆς ἐν τῇ αἰσχρᾷ ταύτῃ συνθήκης; Εἶθε ὁ Γιρένης διὰ παντός νὰ τὴν ἐλθισμόναι ἐν τῇ ἀποκέντρῳ εἰρῇ τῆς, ἢ νὰ ἤθελε νὰ τῇ ἀπηγάμῃ προῶτως τὸν ἀσθενῆ τῆς ζωῆς στήμονα! Μετ' ὁποίας ἀγαλλιᾶσεως ἡ Μαρία θὰ κατέλιπε τὸν χειμῶνα τοῦτον τοῦ πόνου! Ἀπεσβέσθησαν τῆς εὐδαιμονίας τῆς αἰ ὦ-

ραι καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθωσιν! Τί θὰ ἔκρινεν αὕτη ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ κόσμου τούτου; Εἶναι καιρὸς ν' ἀπέλθῃ· ἡ Μαρία ἀναμένεται ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐν τοῖς κόλποις τῆς γαλήνης καὶ τῆς αἰωνίου χαρᾶς.

Ὀλίγαι παρήλθον ἡμέραι. Ἡ Μαρία ἐσβέσθη. Ἡ ὀρφανὴ ἐξέλιπεν ἐν μιᾷ στιγμῇ νέος τοῦ Οὐρανοῦ ἄγγελος, ἥδη διαλάμπει ἐν τῷ περιποθητῷ παραδείσῳ. Τίς εἰς τὸν τάφον τὴν ἐκρήμινεν; Ἴσως τὸ παράπονον τῆς ἀπελπιστικῆς εἰρῆς τῆς ἡ ἐτέρα τις θλίψις;... Οὐδεὶς ν' ἀποφανθῇ δύναται.

Μόνον εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ εὐγενὴς Μαρία ἔπαυσε τοῦ ζῆν.

Ἐκείνη θη τὸ φρικῶδες σεράϊον. Ὁ Γιρένης τὸ ἐγκατέλιπε, καὶ, ἄγων Ταρτάρων ὁμίλον, ἐπῆλθε κατὰ γείτονος γῆς. Ἀπηνῆς, αἱματος, ὥσπερ πρὶν, διψαλέος, αὐθις παραδίδεται εἰς τὰς δίνας τοῦ πολέμου, ἀλλὰ χαίνουσιν τηρεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν πληγὴν ἀνιάτου ἔρωτος. Πολλάκις ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης τὸ ξίφος του ἐγειρόμενον νὰ πλήξῃ, σταματᾷ αἰφνιδίως· ὁ Γιρένης περιστρέφει τὰ βλέμματα ἔντρομος καὶ ἐκπεπληγμένος, ὥχρη, ὥσπερ πληγείς ἐξ αἰφνιδίου τρόμου, ψιθυρίζει ἀκαταλήπτους λέξεις, καὶ ἐκχέει χεῖμαρρον πικρῶν δακρύων.

Ὁ Γιρένης περιφρονεῖ καὶ λησμονεῖ τὸ χαρμεῖόν του· αἱ ἀτυχεῖς γυναῖκες του γηράσκουσι καὶ μαραίνονται ἐν τῇ θλιβερᾷ ἐκείνῃ μονῇ ὑπὸ τὴν τοῦ εὐνοῦχου ἐποπτεῖαν. Ἡ Γεωργιανὴ πλὴν δὲν εὕρισκεται μετὰξὺ αὐτῶν· ἤδη πρό τινας οἱ τοῦ χάνη σωματοφύλακες ἐβύθισαν αὐτὴν ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῶν κυμάτων. Καθ' ἣν νύκτα ἡ ἡγεμονίς ἀπέθανεν, ἔληξαν τὰ βάσανα τῆς ζηλοτύπου ἀντιπάλου τῆς. Οἶον δὴ ποτε ἦν τὸ ἐγκλημα τῆς ὡραίας Γεωργιανῆς, ἀπάνθρωπος, ἀγρία ὑπῆρξεν ἡ τιμωρία.

Ἀφ' οὗ ὁ Γιρένης εἰς πῦρ καὶ σιδηρον μετέβαλε τὰς περὶ τὸν Κούκασον κοιλάδας καὶ τὰς ἡσύχους πεδιάδας τῆς Ῥωσσίας, ἐπανῆλθεν εἰς Ταυρίδα καὶ κατεσκέυασεν εἰς τιμὴν τῆς Μαρίας βρύσιν μαρμαρίνην εἰς ἀπόκρυφον τῶν ἀνακτόρων γωνίαν. Ἀργυρᾷ ἡμισέληνος λάμπει ὑπὸ τὴν σκιάν σταυροῦ, σύγχυσις ἀσεβῆς τῶν δύο συμβόλων, καὶ τῆς ἀμαθείας σημεῖον κατὰ δὴλον. Ἐπέγλυψεν ἐπὶ τῆς προσόψεως ἐπιγραφὴν, ἣν ὁ παμφάγος χρόνος ἔτι δὲν ἀπῆλειψεν. Ὅπισθεν τοῦ ιδιοτρόπου τούτου κατασκευάσματος κελαρύζει τὸ ὕδωρ ἐντὸς μαρμαρίνης λεκάνης, ἐξ ἧς βρῦει ἀπαύστως εἰς μαρμαρινοῦσας σταγόνας, οἰνεὶ θρηνοῦσας τὴν τύχην τῆς Μαρίας. Τοιαῦτα μῆτηρ ἀπαρηγόρητος δάκρυα ἐκχέει, φόρον τελοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου υἱοῦ πεσόντος ἐν μάχῃ. Αἱ τοῦ τόπου κόραι, γινώσκουσαι τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, καλοῦσι τὸ πένθιμον ἐκεῖνο μνημεῖον, βρῦσιν τῶν δακρύων.

Φυγὰς ἀπὸ τῆς Ἀρκτου καὶ ἀπὸ τῶν τερπνῶν τῆς πρωτευούσης διασκεδάσεων, ἐπεσκέφθη τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μπαξέ-Σαράϊ ἐν λήθῃ τεθαμμένον. Ἐπλανήθη κατὰ τὰς σιωπηρὰς αἰθούσας, ἐνθα διέμενε

ὁ ἀγέρωχος χάνης, μάλιστα τῶν λαῶν, καὶ ἐνθα, ἐπανερχόμενος ἀπὸ τῶν ληστρικῶν του ἐπιδρομῶν, ἐν συμποσίοις διήγε τὰς ἡμέρας καὶ ἐν ἡδονικῇ ἀσχολίᾳ. Ἡ ῥαθυμία ἤδη ἀποπνέει ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ ταῖς ἐρήμοις κήποις· τὸ ὕδωρ πρίζει, τὰ ῥόδα κοκκινίζουν, οἱ βότρυες ἐλίσσονται περὶ τὰ κλήμματα, ὁ χρυσὸς ἐπὶ τῶν τοίχων σπινθηρίζει. Εἶδον τὰς ἀρχαίας κιγκλίδας, ὧν ὀπισθεν αἱ αἰχμαλῶτοι γυναῖκες ἐμαραίνον τῆς νεότητος τὸ ἄνθος, κρύφα στεναχόουσαι καὶ ἀριθμοῦσαι τοὺς κόκκους τῶν ἐκ γρανίτου στεφάνων των. Εἶδον τὸ κοιμητήριον τῶν χανῶν, τελευταίαν διαμονὴν τῶν δυναστῶν τοῦ κόσμου. Ὁ πένθιμος ἐκεῖνος χόρτος, περιβάλλει λίθινον θόλον· ἐνόμιζον ὅτι μοι ἐκδηλοῖ τῆς Εἰμαρμένης τὰ θεσπίσματα. Ποῦ εἶναι οἱ χάναι; ποῦ εἶναι τὸ χαρμεῖον; Τὸ πᾶν πέριξ· σιγᾷ, τὸ πᾶν ἐξηφανίσθη, τὸ πᾶν μετεβλήθη. Ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἕτερος στοχασμὸς κυριεῖ τὴν καρδίαν μου· ἡ τῶν ῥόδων εὐωδία, τὸ κελάρυσμα τῆς βρύσεως μ' ἐβύθισεν εἰς ἀκούσιον ρεμβασμόν, καὶ τότε διέκρινα σκιὰν κόρης, διερχομένης τὸ στιλπνὸν στερέωμα...

Ποῖον ἦτο τὸ φάσμα ἐκεῖνο, φίλοι μου; Εἰπέτε μοι ποῖα ἦτο ἡ ἐν τῷ ἐρήμῳ χαρμεῖῳ παρακολουθούσα με σκιά, ἣν δὲν ἡδυνάμην ν' ἀπομακρύνω ἢ ἀποφύγω; Ἴσως ἡ ἀγνή τῆς Μαρίας ψυχὴ, ἡ ἡ ὀργίλη καὶ ζηλότυπος ψυχὴ τῆς Ζαρέμας; Πάντοτε ἔχω ἐνώπιόν μου τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο βλέμμα καὶ τὴν ἔτι ἐπιγίγειν ἐκείνην μορφήν.

Λάτρης τῶν μουσῶν καὶ τῆς ἡσυχίας, ἐπιλήσμων τῆς δόξης καὶ τοῦ ἔρωτος, θὰ σὰς ἐπανίδω ἐν βραχεῖ, ὦ χαρίεσσα τοῦ Σαλγίρ ἀκταί! Θὰ διέλθω αὐθις τὰς τερπνὰς ὑπηρεσίας τῶν παραλίων ὁρέων, καὶ τὰ κυανὰ τῆς Κριμαίας κύματα θὰ εὐφράνωσι τοὺς ὀφθαλμούς μου! Χώρα μαγική, χαροποιούσα τὰς καρδίας! Αὐτοῦ τὸ πᾶν ζῇ καὶ αἰσθάνεται· οἱ τάφοι, τὰ δάσκη, οἱ ἀμπελώνες, μεστοὶ ρουβινίων καὶ τοπαζίων, τὰ ἀδόλυσχα ῥυάκια, ὑπὸ τὰς αἰγείρους, τὸ πᾶν κινεῖ τὸν θαυμασμόν τοῦ διαβάτου, ὅστις, ἐφιππος διερχόμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ ὑπὸ τοὺς λόφους, θεωρεῖ ἐνώπιόν του κατὰ λαμπρὰν τοῦ ἔαρος πρωτὰν τὰ χλοάζοντα τοῦ Ἐδσίνου ὕδατα, στίλβοντα πρὸς τὸν ἥλιον, ἀρρίζοντα καὶ μυκώμενα περὶ τοὺς βράχους τοῦ Ἀβου-Δάγ...

Π. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΜΜΟΤΑΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΟΚΤΩ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΟΝΟΝ

ΑΝΤΙΔΡΑΧΜΗΣ.—ΤΑΧΥΔ. ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΜΕΝΟΣ 1,20

Εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῆς Ἑστίας ὁδὸς Σταδίου, καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν Ἐκλ. Μυθιστορημάτων ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμ. 3.